

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 1999 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Banská Bystrica, Horná 65, vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 378 z 8. júla 1999 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) bolo 23. júla 1999 doručené podanie [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), bytom [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Banská Bystrica, Horná 65, označené ako: „Ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky proti odporcovi – Národná rada Slovenskej republiky“ s prílohami. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ o. i.

uviedol: „Uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 378 z 8. júla 1999, ktorým bol odvolaný z funkcie podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 50 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení zákona č. 12/1993 Z. z. boli porušené jeho základné práva“. Sťažovateľ uviedol, že týmto uznesením Národnej rady Slovenskej republiky došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). V dôsledku uvedeného navrhol, aby Ústavný súd SR:

„1/ odložil vykonateľnosť citovaného uznesenia NR SR až do rozhodnutia o tejto ústavnej sťažnosti (§ 55 ods. 2, zák. č. 38/1993 Z. z.),

2/ vyhovel mojej ústavnej sťažnosti a vyslovil v náleze, že Uznesením NR SR č. 378 z 8. júla 1999, ktorým bol [REDAKOVANÉ] odvolaný z funkcie podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bolo porušené jeho základné právo,

a/ zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochrana mena zaručené v článku 19 ods. 1 Ústavy,

b/ pristupovať k voleným a iným verejným funkciám, zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy,

c/ toto uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky zrušil (§ 57 zákona č. 38/1993 Z. z. v terajšom znení)“.

II.

Podľa čl. 127 Ústavy SR Ústavný súd SR rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva alebo slobody občanov, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Zákonom predpísané náležitosti, ako aj podmienky konania o ústavnej sťažnosti sú upravené v § 20 ods. 1, § 49 až 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konaní pred Ústavným súdom SR“). Ústavný súd SR môže ústavnú sťažnosť po

predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nesplnenie niektorej zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti alebo podmienok konania o nej a pre niektorý z dôvodov uvedených v § 24 ods. 1, § 25 ods. 2, resp. § 53 ods. 1 zákona o konaní pred Ústavným súdom SR. Ústavný súd preto predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 19 ods. 1 Ústavy SR uznesením Národnej rady SR č. 378 z 8. júla 1999, pričom zisťoval (vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ požadoval od Ústavného súdu SR konanie o ústavnej sťažnosti), či orgán, ktorý toto uznesenie prijal, možno považovať za „ústredný orgán štátnej správy“ v zmysle čl. 127 Ústavy SR. Hoci podľa čl. 72 Ústavy SR „Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky“, nemožno ju považovať aj za ústredný orgán štátnej správy, pretože ako jedna z ústavných zložiek štátnej moci Slovenskej republiky má právnu základňu svojho vzniku, právomocí, ako aj zániku stanovenú priamo Ústavou SR (hlava piata – Zákonodarná moc). Článok 122 Ústavy SR však stanovuje, že ústredné a miestne orgány štátnej správy (právoplatné rozhodnutia ktorých môže Ústavný súd SR posudzovať v konaní o ústavnej sťažnosti) sa zriaďujú výlučne zákonom. Zákon č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy v znení neskorších predpisov preto vo svojom § 1 Národnú radu Slovenskej republiky ani nezaraďuje medzi zákonné, t. j. zákonom zriaďované ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky.

V dôsledku uvedeného sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti preto ani nemohol označiť žiadny ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky, právoplatným rozhodnutím ktorého by sa Ústavný súd SR mohol zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR. Tento nedostatok jeho ústavnej sťažnosti nebolo možné odstrániť ani následnou výzvou ústavného súdu na jej doplnenie a spresnenie.

Nakoľko sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neoznačil žiadny ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky, právoplatným rozhodnutím ktorého by sa Ústavný súd SR mohol zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy

SR, a keďže tento nedostatok jeho ústavnej sťažnosti nebolo možné odstrániť ani výzvou Ústavného súdu na jej doplnenie alebo spresnenie, Ústavný súd SR ju po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o konaní pred Ústavným súdom SR

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 1999

JUDr. Tibor Š a f á r i k
predseda senátu